

Arrest

nr. 94 684 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 11 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 waarbij de aanvraag van 8 september 2011 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 augustus 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 14 februari 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 8 september 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet).

Op 16 december 2011 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker op 6 februari 2012 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 20 januari 2012 werd de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd bevonden, ingetrokken. Verzoeker werd hiervan op 30 januari 2012 in kennis gesteld.

Eveneens op 20 januari 2012 werd een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk werd verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, mn. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 01/08/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien vertonen de overige medische attesten bij de aanvraag evenmin een uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Op 27 maart 2012 stelde de Raad, in het arrest nr. 78107, vast dat het beroep doelloos was geworden wegens de intrekking van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 december 2011.

Op 12 juni 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) aan verzoeker de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende hiertegen een beroep in bij de Raad op 12 juli 2012.

Op 25 september 2012 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken het bevel om het grondgebied te verlaten, volgend op de beslissing van het CGVS.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel. Hij voert ook een manifeste beoordelingsfout aan.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op een manifeste beoordelingsfout, die zou volgen uit de mededeling dat de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als onontvankelijk afgewezen wordt. Hij wijst erop dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Hij stelt dat de bestreden beslissing kennelijk onzorgvuldig en onredelijk is door te stellen dat de ernst van de ziekte niet zou blijken uit de aanvraag. Verzoeker is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet te formalistisch mag te werk gaan en dat niet kan ontkend worden dat de 3 medische componenten in het medisch getuigschrift zijn aangebracht. Zo verwijst hij naar het ziektebeeld, zijnde: paranoia, hallucinaties, psychose, angststoornis en sterk gestoorde contactname. Wat betreft de ernst stelt psychiater R. dat er herval dreigt en tevens evolutie naar chronische psychose in geval van niet-behandeling. Daarnaast verwijst hij tevens naar zijn aanvulling van 4 oktober 2011 waarin psychiater Ph.R. *expressis verbis* stelt dat de aandoeningen van verzoeker ernstig zijn. Verzoeker vindt het teregtend dat een niet-medisch geschoolde ambtenaar in strijd met de voorgelegde medische informatie durft te motiveren dat de medische aandoeningen niet ernstig zouden zijn. Aangaande de noodzakelijk geachte behandeling blijkt uit het getuigschrift dat de opvolging via de huisarts en de psychiater noodzakelijk zijn. Verzoeker wijst erop dat volgens hem de beslissing puur formalistisch is en dat het werkelijk onzinnig is om te motiveren dat de ernst van de aandoeningen niet zou blijken uit alle voorgelegde medische stukken toegevoegd aan de aanvraag en de talloze aanvullingen. Uit de informatie blijkt dat verzoeker zelfs al twee maal werd gehospitaliseerd in 2011 waarvan éénmaal gedwongen. Zo werd verzoeker opgenomen omwille van agressie en het feit dat hij

onder zijn bed werd gevonden met glasscherven op de grond. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de beslissing niet zorgvuldig is.

Verzoeker komt vervolgens terug op het feit dat volgens hem de beslissing niet redelijk te noemen is. Na een theoretisch exposé over het redelijkheidsbeginsel, wijst hij erop dat verzoeker zijn initiële aanvraag heeft ingediend met talloze medische stukken. Hij beklemtoont dat uit die stukken blijkt dat verzoeker aan verschillende psychische aandoeningen lijdt en hiervoor gehospitaliseerd geweest is, waaronder éénmaal gedwongen en hij een medische behandeling nodig heeft bij een huisarts, psychiater en met medicatie.

Hij stelt verder dat het geen betoog behoeft dat de medische informatie die verzoeker aanbracht wel degelijk de aard en de ernst aantoonde en dat het te formalistisch en tevens ongefundeerd is om te stellen dat uit de medische informatie niet zou blijken wat de ernst is. Verzoeker is van oordeel dat de foutieve benadering van de Dienst Vreemdelingenzaken des te meer voor kritiek vatbaar is omdat het besluit dat de ernst van de ziekte niet kan beoordeeld worden aan de hand van de voorgelegde stukken tot stand gekomen is door een ambtenaar die hiertoe niet medisch geschoold is en niet tot stand gekomen is via een medisch expert zoals een arts-adviseur.

Tot slot geeft verzoeker uitgebreide informatie over de ziektes waaraan hij lijdt, zijnde paranoia en hallucinatoire psychose. Hij concludeert *“uit deze informatie blijkt dat verzoeker een continue behandeling nodig heeft zoniet loopt hij ernstig gevaar.”*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar het gegeven dat het standaard medisch getuigschrift en de overige stukken bij de aanvraag geen enkele uitspraak vertonen omtrent de graad van de ernst van de ziekte. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *“slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”*. Daargelaten de vraag of deze bepaling een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat de bestreden beslissingen niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat

de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Uit de uiteenzetting van het middel, blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing citeert en ze dus kent en verwerende partij verwijt tot een onredelijk besluit te zijn gekomen. Hij voert dus in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§1/1(...)

§2 (...)

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1°(...);

2°(...);

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4°(...);

5°(...).

§4 (...)

§5 (...)

§6 (...)

§7 (...)”

Uit artikel 9, § 3, 3° *juncto* artikel 9, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden.

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt B. Diagnose een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend”* gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de “ernst van de aandoening”. Er is geen specifieke vraagstelling over de “graad van de ernst” voorzien. Daarom volstaat het dat de graad van de ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan in het genoemde punt B.

De Raad merkt te dezen op dat in zoverre de gemachtigde van de staatssecretaris, wat betreft de graad van de ernst, de verwachting koestert dat verduidelijkt wordt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt, het standaard medisch getuigschrift waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris verwacht dat het scrupuleus gevolgd wordt, deze verwachtingen niet verduidelijkt.

Het komt de Raad niet toe om te gaan beslissen of de aandoening gradaties van ernst kent en of er verschillende stadia in het ziektepatroon zijn. Dit komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe en niet de ambtenaar-dossierbehandelaar, aangezien enkel de ambtenaar-geneesheer conform het gestelde in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet een inhoudelijke beoordeling kan maken van de gegevens die vermeld worden op het medisch getuigschrift.

Verder blijkt dat het voornoemde model onder punt B Diagnose ook nog aangeeft dat het in het belang is van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. specialistisch verslag). Door de uitdrukkelijke verwijzing in het model standaard medisch getuigschrift naar stukken ter staving, dient de inhoud van de bijgevoegde verslagen geacht te worden deel uit te maken van de inhoud van het standaard medisch getuigschrift. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder dit niet lijkt tegen te spreken, nu eveneens verwezen wordt naar de overige attesten gevoegd bij de aanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag het wettelijk vereiste standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd en dat de verschillende punten van dit formulier beantwoord werden. In dit standaard medisch getuigschrift, staat onder B/ DIAGNOSE: *“paranoid-hallucinatoire psychose gekenmerkt door auditieve hallucinaties en paranoïde wanen, angst. Sterk gestoorde contactname”*. Onder C/ *“Hospitalisatie 1. Psych. Ziekenhuis Ziekeren begin 2011 2. Psych. ziekenhuis St. Jan Eeklo 29.6 – 13.7.2011”*. onder D. wat zouden de gevolgen en de mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet, vermeldt de geneesheer-specialist die verzoeker consulteerde, herval en mogelijkheid tot evolutie naar chronische psychose.

In de zaak Bensaid v. the UK van 6 februari 2001 accepteerde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna het Hof) de ernst van de medische situatie van de heer Bensaid. *In casu* betrof het ook een man die leed aan een psychose met auditieve hallucinaties en die ook het voorwerp was geweest van gedwongen opname in een psychiatrisch ziekenhuis. Het Hof wees *in fine* een schending van artikel 3 van het EVRM af omdat het ten gronde niet overtuigd was dat de terugreis op zich of de behandeling ter plaatse een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, maar aanvaardde wel dat het ziektebeeld ernstig was (EHRM Bensaid v. the UK, nr. 44599/98, § 7, § 21 en § 40). Overwegende dat elke zaak op zijn eigen merites moet worden beoordeeld, neemt dit niet weg dat een psychose met auditieve hallucinatie en gedwongen opname door het Hof als ernstig kan worden beschouwd.

Voorts legde verzoeker op het moment van de aanvraag bij het medisch getuigschrift nog vier bijlagen voor van psychiaters. In het attest van psychiater P. R. van 17 juni 2011 is sprake van een *“probleem van chronische psychose sedert de leeftijd van 14 jaar met voornamelijk auditieve hallucinaties met imperatief karakter.”* Hij wijst ook op de opname in de psychiatrie in Ziekeren. In het tweede attest van de Universitaire Dienst Psychiatrie van dokters G.H. en L.V. van 1 juli 2011 wordt gesteld dat verzoeker werd gehospitaliseerd op het centrum voor Urgentiepsychiatrie. Onder “Anamnese bij opname” lezen we: *“(..) ontstond agressie naar objecten. Hij werd er door ambulanciers gevonden onder zijn bed, met*

glasscherven op de grond. (...) komt met de politie geboeid. Reageert amper op pijnprikkels niet op mondelinge bevelen. Niet wakker te krijgen”; en onder besluit: “de patiënt wordt opgenomen ikv psychotisch toestandsbeeld met agressie. Gedurende opname weerhouden we een chronisch psychotische stoornis met bevelshallucinaties (...).”

In het derde attest van 13 juli 2011 wijst psychiater A.V, hoofdgeneesheer in het psychiatrisch ziekenhuis St.-Jan, op de “crisisinterventie” waarbij verzoeker “bij middel van een politie-interventie [diende] te worden opgenomen” in “Upsie” (Universitaire Psychiatrische Spoed Interventie Eenheid van het UZ Gent). Na enkele dagen werd er, blijkens dit attest, voor geopteerd verzoeker “gezien de onveranderde psychotische toestand en ontregeling” verder op te nemen in het psychiatrisch ziekenhuis St.-Jan. Tenslotte wijst hij erop dat verzoeker nog “onder gedwongen opnamestatuut in de psychiatrie te Sint-Truiden is behandeld”. In het vierde attest van psychiater P. R. van 31 juli 2011 is sprake van overmatige sedatie als gevolg van de medicatie en van insputingen.

Uit bovenstaande kan verweerder derhalve niet gevolgd worden waar hij in de bestreden beslissing stelt dat noch het standaard medisch getuigschrift, noch de overige medische attesten bij de aanvraag een uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte vertoont. Verzoeker heeft van de mogelijkheid, geboden in het medisch getuigschrift, gebruikt gemaakt om zijn pathologieën nog verder te staven met verslagen van psychiaters, waaruit na eenvoudige lezing blijkt dat de ernst is weergegeven.

Onafgezien de talrijke overige bijlagen die verzoeker nog na het moment van de aanvraag, maar voor de bestreden beslissing heeft overgemaakt, beperkt de Raad zich tot het standaard medisch getuigschrift van 1 augustus 2011 en de overige attesten die bij de aanvraag aan verweerder werden voorgelegd. Uit het geheel van het standaard medisch getuigschrift en de attesten bij de aanvraag, waarnaar verweerder in de bestreden beslissing expliciet verwijst, kan reeds vastgesteld worden dat de graad van de ernst is weergegeven.

Er moet worden vastgesteld dat verweerder in de nota met opmerkingen enkel ingaat op het standaard medische getuigschrift van 1 augustus 2011, maar niets vermeldt over de overige medische attesten bij de aanvraag, waarnaar hij nochtans expliciet in de bestreden beslissing verwijst. Uit deze attesten blijkt dat niet louter en alleen de medische aandoening werd benoemd, maar dat de graad van de ernst ervan wel op medische wijze is weergegeven.

De materiële motiveringsplicht is in de aangegeven mate geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en dertien door:
mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU